

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

Ιδρυτής: ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθύντης: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1949

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & Σ^{ΙΑ} Α.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
38 - ΟΔΟΣ ΤΣΩΡΤΣΙΛ - 38
ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΟΛΙΓΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΝΙΚΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Εἰς τὰ 1898, μόλις ἐπιστρέψας ἀπὸ τὰς ἐν Εὐρώπῃ σπουδὰς μου, ἤλθον, μετὰ τὸ δέος ποὺ εἶχαμε τότε οἱ νέοι ἐνώπιόν του, πρῶτην φοράν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὸν Ἄγγελον Βλάχον. Εἶπον δέος, διότι ὁ Ἄγγελος Βλάχος, κάτι ὡσὰν δέος ἐνέπνεεν εἰς ὄλους μας μετὰ τὴν ὑψηλὴν του νόησιν, μετὰ κάποιαν αὐστηρότητα ὕφους ποὺ εἶχε, μετὰ τὴν αἰγλήν ποὺ περιέβαλε, ὄχι τὸν παλαιὸν διπλωμάτην τοῦ Βερολινείου Συνεδρίου, ἀλλὰ τὸν σοφόν, τὸν βαθὺν Gelehrten—ὅπως λέγαμε τότε οἱ γερμανομαθεῖς—τὸν ἐκτείνοντα τὸ πεδίου τῆς γνώσεως εἰς ἀπέραντον ὀρίζοντα.

Λόγιος ἀλλὰ καὶ λάτρης τῆς Λογοτεχνίας καὶ δὴ τῆς λυρικῆς ποιήσεως τοῦ 19ου αἰῶνος, δὲν ἀπέστεργεν, αὐτὸς ὁ μετὰ βαρεῖαν δρᾶσιν φορτωμένος, νὰ μεταφράζῃ, μολονότι πρὸς τὴν καθαρεύουσαν κλίνων, εἰς ὠραίαν δημοτικὴν τὸ Buch der Lieder τοῦ Χάινε. Μετὰ τὸ ὀλιγοσέλιδον αὐτὸ φυλλάδιον, γεμάτο πάθος καὶ χάριν, συνεκινήθησαν καὶ ἐχάρησαν δύο γενεαὶ τοῦ 19ου αἰῶνος.

Βαθὺς τῆς παγκοσμίου κλασσικῆς φιλολογίας γνώστης, ἐθεώρησε χρέος τοῦ πρὸς τὴν ἄγευστον ἀκόμη τότε φιλολογικῶν γνώσεων ἑλληνικὴν νεότητα, νὰ μεταφράζῃ εἰς ρέουσαν καὶ κάθε ἄλλο ἢ σχολαστικὴν καθαρεύουσαν, πλεῖστα ἔργα, ἰδίᾳ δραματικῆς τέχνης, τὰ ἑποῖα μένουσιν καὶ σήμερον ἀκόμη ὑποδείγματα καλλιτεχνίας. Ὀλίγοι ἐντὺς ἐμὸς χρόνος αὐτὸς, διὰ τὴν καλ-

λιέργειαν ὕφους καὶ διὰ τὴν διάδοσιν τῆς ἀληθοῦς παιδείας.

Ἄντιπροσωπευτικὸς τύπος τοῦ 19ου αἰῶνος, ἦτο φρουρὸς ἀγρυπνος τῶν λογοτεχνικῶν καὶ πνευματικῶν ἀξιῶν αἰτινες ἐδέσποζον τότε. Συντηρητικὸς εἰς τὸν κλασικισμόν του, ἐβλεπε μετὰ τινὰ οἶκτον καὶ δυσμένειαν κάθε ρεῦμα νέων ἰδεῶν καὶ κάθε καινοτομίαν ἢ ὁποῖα ἔσπαζε καθιερωμένους κανόνας.

Ἐνθυμοῦμαι μετὰ πόσον σεβασμὸν ἀλλὰ καὶ ζωντανὸν ἐνδιαφέρον ἤκουα τὸν Ἄγγελον Βλάχον, νὰ ὁμιλῇ, νὰ ἀναπτύσσῃ ἢ νὰ ἐπικρίνῃ γνώμας καὶ ἔργα, εἰς τὰς συναντήσεις ὀλίγων ἐκλεκτῶν εἰς τὸ τότε καφενεῖον τοῦ Ζαππείου, μετὰ τὴν Ἀκρόπολιν στὸ βάθος, σὲ δλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ δύνοντος ἡλίου. Τὰς κρίσεις του δὲν ἐχαρακτήριζε πολὺ ἐπιείκεια καὶ ἡ εἰρωνεία του, καυστικὴ πολλάκις, ἐπλήγγωνε. Ἦσαν ἐκεῖ τακτικοὶ σύντροφοι, ὁ Βλάχος, ὁ Μίνως Λάππας, ὁ Νικόλαος Πολίτης, ὁ Σακελλαρόπουλος, ὁ Μιμῆκος Τσάτσος, ὁ Κακλαμάνος, παρεισέδωα δὲ καὶ ἐγώ, νεώτατος, εἰς τὴν—ὅπως ἔλεγον—Ἀκαδημίαν τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀλησμόνητα ἀπογεύματα, μετὰ συζητήσεις αἰ ὁποῖαι ἔθιγον ὑψηλὰ τῆς γνώσεως θέματα καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἔλαμπε μετὰ τὴν δξείαν του παρατηρητικότητά ὁ Ἄγγελος Βλάχος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

